

RĂSĂRITUL nostru

UNICUL ORGAN SURDO-PEDAGOGIC DIN ȚARĂ

Dir.: V. D.-LEORDA — Redacția și administrația:
Calea 13 Septembrie Nr. 221 — București

Apare lunar

Abonament pe an Lei 6.000. — Pentru Instituții Lei 100.000

Câteva episoade emoționante din viața surdo-mușilor sub bombardament

IX.

Cât de amăgiți au fost aceia care și-au inchipuit războiul — cel puțin războiul care îl purtăm și-acuma ca pe un cancer în suflet, — ca pe o spectaculoasă manevră, cu uniforme multicolore, cu fanfare, marșuri și defilări!

Noi știm însă că ne-am trezit cu lumea rămasă în ruine, cu puzderie de orașe și așezări înfloritoare în care colcăia altădată viața, o viață trepidantă, suculentă, rase de pe fața pământului.

Multe din ele au rămas doar punctate pe hartă ca foste centre umane, unde își duceau existența, așa cum le-a sortit-o Dumnezeu atâtea milioane de oameni. Sălbatece porniri n-au cruțat nimic.

Nici tezaurele de cultură și artă, nici vestigiile trecutului, nici locașurile de suferință sau de închinăciune. Au fost răscolite în schimb până și mormintele în care își odihneau oasele cei duși pentru veșnică pomenire. Și n-au fost rare momentele când mulți dintre cei în viață ar fi strigat adevărul prin aceste cuvinte sacrosancte biblice. Sculați voi din morminte ca să intrăm noi!

La o fostă clădire de proprietăți monumentale altă dată, acum toată numai moloz și piatră răvășită acolo unde studenții învățau mijloacele de vindecare, de alinare a suferințelor semenilor lor, a rămas printre coloane arse o firmă pe care o bălăbănește vântul, făcând-o să scârțâie, atrăgând atenția trecătorilor. Se mai poate desluși: „Institutul Pasteur“, cât de ciudată e viața!

Ce-a făcut marele învățat pentru noi și cum îi răsplătim noi binefacerile!... Este aproape înfiorător cât de imensă este ingratitudea și prostia omenească. Dealtfel dacă n'ar fi fost așa, n'am fi avut cataclismul de care se va rușina cândva istoria, când va trebui să-l înregistreze pentru posteritate. Și când te gândești că mai sunt minți optuze care ar fi gata să sacrificie pacea a aproape 3 miliarde de oameni, câți au mai rămas pe suprafața globului, pentru a da curs nu știu căror interese a unor minți bolnave, setoase de sânge, ori să se facă interpreți unei intrigii puse la cale de câțiva monștri cu chip de om.

Azi se duce lupta împotriva sataiei — împotriva răului pentru triumful binelui. Și oricât de grea ar fi această luptă, noi nu trebuie să cedăm până nu vom reuși să instaurăm o lume nouă, lumea binelui, lumea dreptății, care să înlocuiască ura secolului nostru și vrajă în mijlocul căreia trăim. Pacea lumii trebuie salvată, pentru a nu se mai repeta feroasa cavalcadă a morții. Aceasta trebuie să fie marea deviză a timpului. Pământul îmbuibat de sânge nu mai poate primi cadavrele. Se respinge cu indignare. Iar dacă mai sunt oameni care vor să se îmbete de aroma sângelui, înainte de a da socoteală în fața lui Dumnezeu, ei vor trebui să se justifice în fața oamenilor. Și vor plăti scump și prompt rățacirea, sau intențiile lor criminale.

IN PIVNIȚA LUI MOȘ TOMA. AVENTURA LUI CARUSO

Rare ori întâlnești oameni puși pe vole bună, așa cum sunt surdo-mușii atunci când se găsesc laolaltă. Tachinările, ironiile și glumele nu mai con-

tesc. Deobiceiul calul de bătaie este vreunul mai mucalit dintre ei, prins cu mâta în sac, în vreo chestie oarecare. Ei, atunci poți să te ații, ai ce vedea. Și contagiunea râsului este atât de puternic răspândită, încât tu, martor ocazional, urmărind numai mimica și grimasele lor, ajungi numai bine să te strici și tu de râs. Motivul hazului general în momentul în care îi găsim acum înmănunchați la un pahar cu vin, este pățania unuia dintre ei, botezat în derâdere Carusso, pentru neputința lui totală de a articular vreo notă. În adevăr i se pune în sarcină urmărirea întâmplare:

Se zice că în una din nopți, l'ar fi deranjat din somn soneria stridentă a telefonului. I s'a cerut insistent de către un prieten să vie la acea oră într'un anumit loc, pentru a i se comunica o veste foarte importantă. Carusso deranjat în puterea nopții s'a înfățișat la întâlnire cu promtitudine, pentru a afla ce? Cunoscutul nu-l chemase pentru nimic altceva decât pentru a-l ruga să-i servească un chibrit ca să-și aprindă țigara, și atât.

Gluma, socotită de prost gust cum era și natural, a avut darul să-l irite peste măsură pe Carusso, care finu să se răsbune. A imaginat la rândul-i o farsă însă care nu a avut rezultatul dorit de el.

În înțelegere cu un prieten, a aranjat să se prezinte într-o anumită zi un dric cu cele necesare, domnului cu țigara. Lucrurile luând însă altă întorsătură și dându-se de urma regisorului, Carusso urmează să dea acum socoteala la un termen apropiat, în fața unui for de judecată, pentru intenția sa de răzbunare, care eșuase.

Astfel că toate săgețile sunt îndreptate asupra întâmplării lui Carusso, care mofluz, până în cele din urmă sfârșește și el prin a râde de aventura în care a trebuit să cadă.

Se comandă vin și se repetă destul de des comanda, căci vinul, cum a zis Sfânta Scriptură, este muzica ce înveselește inima și cine nu știe să bea, nu știe nimic, a complectat Boileau. Vinul este servit în câni de lut și băut astfel, se pare că are alt gust, și se dă mai abtîr la băut. O lampă din tavan răspândește o lumină chioară, conturând umbre diforme, disproporționate, pe pereți. Cămile din care se bea vinul devin astfel adevărate vase, iar umbrele celor care se cinstesc se profilează caricatural pe ziduri cu nasuri caraghioase de arlechini și gesturi fantastice de uriași. Jur împrejurul pivniței, căci o pivniță este locul unde întâlnim ceata noastră de surdo-muși, zac butoaie cu vin. Pe fiecare butoiu este scris cu cretă un număr: 1, 2, 3...; sunt trei feluri de vinuri. Fiecare din consumatori are preferința lui. Ascultă onorabile! ia mai atingemă cu o cană dela 2; numai ce auzi pe câte unul. Se mai întâmplă, că după un număr de câni băute la arșița mare, să se confunde numerele. Și atunci se bea alandala, din toate.

Și toate sunt îmbietoare în pivnița lui moș Toma, el însăși un om cu totul și totul original. După ce pune la punct treburile prăvăliei, apoi ia și el loc la masa care i se pare mai pe plac și atunci se dă ceva nou, până când se pune și el la punct.

Clubul Sportiv al Surdo Mușilor din România fondat în anul 1934 și-a reînceput activitatea

În urma intervențiilor și insistenței fără menajore a d-lui Filotti Gh., președintele acestei grupări la F. R. F. A. și C. G. M. recunoscându-se justele doleanțe și drepturi a fost admisă a juca în Campionatul Sindical după ce în prealabil a fost sesizată comisia specială de arbitri prezidată de d. Denis Xifando și a d-lui Cahane din Comisia Sportivă C. G. M. Matceurile acestei grupări vor fi arbitrate de cei mai buni arbitri federali ca Denis Xifando, Maxim Gnatu, Dojă Ștefan, Emil Kroner, Jean Petrescu, etc., care au căzut de acord.

Echipa va juca în campionat începând din toamna 1945.

Iar începând din această primăvară gruparea d-lui Filote, va susține mai multe matchuri și va face un tur-

pe cale de a fi perfectat un concurs athletic la Moscova dintre care spicuim: football, Box, ping pong, atletism etc.

În acest moment Președintele grupării fiind preocupat de convocarea unei conferințe Balcanice, care să se ajungă la modalitatea unei înțelegeri pentru disputarea Balcaniadei la football între țările balcanice, ca România, Jugoslavia, Bulgaria, Grecia, Turcia, Ungaria și Cehoslovacia.

Va fi pusă în joc o cupă Balcanică, care va fi câștigată de echipe cu cel mai bun goalverage în clasament.

Deja e în proiect regulamentul acestei Balcaniade, care va fi cunoscut, numai după conferința părților interesate.

Gruparea fiind o echipă Sindicalistă, cu muncitori, însuși președintele ei fiind din sindicatul Artelor Grafice ne punem toată nădejdea că pentru reușita acestor proiecte care să ridice sportul tăcut la același nivel sportiv cu surdo mușii de pretutindeni. C. G. M. și autoritățile care încurajează acest factor își va da toată atenția și ajutorul material pentru deplasarea în străinătate.

În sfârșit, F. R. F. A. a recunoscut dreptul de joc în campionat al acestei grupări care de 13 ani luptă pentru al câștiga și unde în alte țări se acordă participarea echipelor surdo mușilor în campionate.

Cînsiliul de administrație al Clubului fiind astfel format.

Președinte: Filotti Gheorghe; Vice președ.: Aliman Aristide; delegat districtual Deciu Vasile; Casier: Petrescu D. Ioan; Secretar: Georgescu Stăgrî; Consilieri: Popescu Mihail; Deciu Vasile; Lăcătuș Gheorghe; Bădulescu Constantin; Popa Nicolae; Gheorghiu Nicolae; Bruno Iluță; Cenzori: Niță Ioan și Popescu C-tin.

Echipa d-lui Filotti Gheorghe care a susținut anul trecut mai multe matchuri, dispunând de A. C. S. A. cu 2-0, SAFIM 3-1, etc., etc., are următoarea alcătuire: Bunea, Georgescu, Cazacu C., Niță I., Dobre Fl., Stănescu Corneliu, Bădulescu, Lazăr, Filotti, Popescu M., Ștefănescu.

Sedul Clubului este în str. Alexandru Bălășanu nr. 25.

Telegrame

D-lui D. LEORDA, București

Cu prilejul împlinirii a 15 ani de existență neîntreruptă a ziarului dvs. „RASARITUL NOSTRU“, care este o făclie pentru toți surdo-mușii, vă rugăm să primiți din partea noastră a tuturor membrilor și a societății în deosebi, cele mai frumoase felicitări și mulțumiri, dorindu-vă a continua și mai departe acțiunea pornită pentru progresul nostru.

Președinte, ION D. PETRESCU.
Secretar gl. GH. FILLOTE

Societatea surdo-mușilor „Dunărea de Jos“ urează călduroase felicitări pentru 15 ani de existență a ziarului „RASARITUL NOSTRU“. Să trăiți ani mulți și fericiți.

Președinte, AL. UNGUREANU, Galați.

DI. GH. FILOTTI

ne prin țară. În acest scop se va consola cu sistemul de arbitraj și va stănge un fond pentru plecarea în turneu în țările vecinilor noastre, Rusia, Bulgaria, Ungaria, Cehoslovacia, Jugoslavia. Recent dela vecini și tovarășii Bulgari conducerea grupării a primit o ofertă pentru un match la Sofia, care urmează a se ajunge la un acord în privința datei și locului. Vor vedea iarăși pe merituoși sportivi Români care a cînstii sportul Românesc, chiar la primăvară evoluând în matchuri publice și mai târziu în matchuri internaționale.

D. președintele fiind preocupat în primul rând de grija reluării relațiilor amicale și reciproce și sportive cu vecinele țări României, în primul rând cu Rusia Sovietică pentru o competiție la Moscova. Are în proiect care e

Se bea din nr. 4, care după măturisirea tuturor ar fi cel mai fain dintre toate sorturile. La drept vorbind numărul 4 nu este decât 2 și 3 amestecate, numai prefele e mai mare. Societatea cea mai agreabilă lui moș Toma, care este în același timp și slăbiciunea dumnealui, sunt surdo-mușii. Îi iubește mai mult, pentru că nu sunt gălăgioși; lucru pe care l'ar dori și nevastă-si din toată inima.

UNUS

(Va urma)

DIN LUMEA LARGĂ Cum va arata Palatul Sovietic

RUGĂCIUNEA

Cu privire la rugăciune, Fariseii și oamenii fără judecată făceau întocmai ca și cu postul. Fariseii se legau cu curele la mâini: se așezau la colțul străzilor, unde trecea lume multă, și începeau să se roage, trăgând cu coada ochiului să vadă dacă lumea se uită la ei. Apoi se porneau a dondăni repede-repede, mișcând buzele, oftând și gemând, ca să-i audă cei dimprejur, cum se roagă.

Deasemenea și la păgâni, sărbătorile erau însoțite de zurbavă mare: preoții strigau tare, ca să fie auziți de zeii lor din cer: își scrijeleau trupul să le curgă sânge... și săltau nebunește, tipând, ca să atragă luarea aminte a Cerului. De altfel, unii sălbatici din Africa urmează și azi tot așa: bat tobele și fac larmă mare în chip de rugăciune către demonii lor.

Față de astfel de obiceiuri neroade, Isus a dat ucenicilor săi, cu privire la rugăciune, această învățătură:

Când vă rugați nu fiți ca făcarnicii care vor să arate oamenilor că se roagă. Din contra, când vreți să te rogi, intră în camera ta, închide ușa și roagă-te Tatălui tău pe ascuns. În loc de a sporovâi multe din gură ca păgânii cărora li se pare că vorbirea multă și tipetele vor fi ascultate, roagă-te Tatălui nostru care-le este în ceruri...

Și în adevăr, rugăciunea nu stă în vorbă multă, în strigăte ori schimonoseli, că e altceva.

Rugăciunea este îndreptarea

cugetului către Dumnezeu cu dorința de a împlini cât mai bine sarcinile vieții de aici și a pregăti pe cea de dincolo.

Rugăciunea e apoi hotărârea gândului de a îndrepta tot ce simți că ai greșit. După ce te-ai judecat singur, fără să ascunzi nimic de tine însuși și simți cămintă de tot ce ai greșit, trebuie să te hotărăști a nu mai repeta niciodată acele greșeli: iar pentru aceasta, e bine să măsoți scurta ta viață cu veșnicia care te așteaptă și, înălțându-ți ochii către cer, să închei socotelile toate cu rugăciunea de toate zilele.

Astfel, rugăciunea este ca o putere nouă care se adaugă în fiecare zi sufletului întărind pe om împotriva tuturor nevoilor și greutăților vieții.

DIN MINUNILE CHIMIEI

Trăim într-o epocă în care chimia, realizând adevărate minuni, a răsturnat toate valorile, făcând, de pildă, din hârtie stoffe de „lână” și din lapte, mătase artificială. Iată acum lemnul, care nu mai e lemn ci o materie elastică, putând înlocui cu succes arcurile metalice dela canapele și fotolii. Ceva mai mult, lemnul poate deveni fier, sau — ca să fim mai preciși, — el poate fi prelucrat în straturi subțiri care lipite la un loc, dau un material, care are duritatea fierului. Din el se pot face roți dințate pentru mașini, incuieri, broaște de uși, etc. Mai rămâne acum să se inventeze fierul de lemn.

INSEMNĂRI

SURZII SI POLITETEA

Nu prea știm cum se poartă unii oameni la ei acasă, dar dacă ar fi să-i judeci după comportarea din afara locuințelor lor, pe stradă, în tramvai, la cinematograf, în localuri etc., ar fi foarte dificil să le acorzi certificat de politețe, urbanitate, etc.

În general, acolo unde se produce o aglomerație umană, suprema politețea a românului e franțuzescul „pardon”.

De fapt, „pardon” nu prea spune nimic și avem convingerea că foarte mulți întrebuințează cuvântul numai din spirit de initație, fără să-i cunoască sensul.

Așa cum îl pronunță unii, răstit, scrâșnind din dinți sau stropșit ai mpresia că spun: „carton”, „canton”; „polton”; „leton”; „loton”; „coton”; „dindon”. „piron”; „citron”; „balon” și alte asemănătoare sunete.

În politețea ca și în muzică, tonul e acela care o face. Fiindcă nu-i suficient să arunci cuvântul „pardon”, cum dă Dumnezeu, ca să fii considerat politicos. E obligatorie și o anumită modulație în voce, plăcută auzului, fără de care galica formă de scuză e egală apostrofei.

De altfel, cazul „pardon” nu-i un fenomen izolat în materie de bune purtări.

Bunăoară, la coborirea din tramvai, desigur că nu odată s'a întâmplat să vi se repeadă în ureche un agresiv „oborîți?”, cu o tonalitate ce pune la încercare fragilitatea timpanului. Evident, se prea poate ca cel ce-ți răcnește în aux cu astfel de intenții și intonații să fie surd. Și e scuza-bil, trebuie să recunoaștem.

Așa s'a întâmplat deunăzi, în-

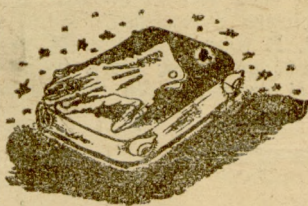
tr'un vagon de tramvai de pe linia 14, unui domn. Un tânăr cu o clae de păr strânsă „swing” la spate și grăbit i-a tipat în ureche „oborîți” Probabil că era un student care nu voia să scape cursul Domnului s'a întors zicându-i: — Stai, domnule nu țipa așa? Soția celui cu auzul lezat de apos-trofă, l'a tras de mânecă zicând: — Lasă-l că-i surd!”. Tânărul care n'apucase să coboare s'a întors cu fața către doamna (semn că nu era surd) și s'a roșit. Firește, n'a mai protestat și a primit subtila lecție a doamnei. Probabil că va servi și celor din jur. Păcat că nu se afla tot tramvaiul acolo.

Politețea nu costă nimic și aduce atât..., spunea frumoasa și spirituala Lady Hamilton, care l-a cucerit pe Nelson, învingătorul dela Trafalgar, mai cu seamă cu politețea ei.

Mai la pld, înțelepciunea populară precizează că „fiecare se poartă cum e vorba”, — ca să ne apropiem numai de noi.

E ciudat totuși, că românul care se îndeasă, în general la toate gratuitățile posibile și imposibile, lasă să-i scape acest minunat privilegiu cu atât de sigure beneficii morale și preferă să rămână... „surd”—cum s'a exprimat doamna din tramvai.

G. SAVEL

Ziarul „Ostașul Sovietic” publică următorul articol semnat de B. Io-fan, membru activ al Academiei de Arhitectură:

În anul 1922 s'a ținut primul Congres general al Sovietelor.

La acest Congres s'a hotărât ca, în vederea celebrării creerii Uniunii Republicilor Socialiste Sovietice, să se ridice la Moscova, un Palat al Sovietelor.

Succesele primei cincinale staliniste au permis ca în anul 1931 să se păsească la realizarea acestei hotărâri. Guvernul sovietic a deschis un concurs pentru cel mai bun proiect al Palatului. Cu acest prilej, s'au depus multe proiecte ale arhitecților sovietici, precum și proiecte ale maștrilor din Europa și America.

În anul 1935 concursul s'a închis. S'a acceptat proiectul depus de mine. În același timp s'a hotărât ca Palatul Sovietelor să fie complectat cu o mare sculptură a lui Lenin.

Proiectarea și construirea Palatului Sovietelor s'a transformat într-o chestiune la care a participat tot poporul. Savanții au căutat pentru Palat, noui specii de ciment de calitate superioară și noui specii de oțel noxidabil. În cele mai mari uzine din țară, s'au prelucrat materiale pentru viitorul edificiu și s'a confecționat utilajul necesar. În republicile Ucraina, Georgia, Uzbekistan și în Republica Cărelă-Finică, în Ural și în Siberia s'au extras granitul și marmora pentru fațada Palatului. Colhozurile din Turkmenia țeseau covoare pentru Palat. Cei mai buni pictori sovietici s'au pregătit să picteze frescele iar sculptorii au făcut schițele sculpturilor și baso-reliefurilor. Cei mai vechi maștri din Leningrad au pregătit numeroasele cadre da specialiști pentru lucrările de mozaicuri.

Atacul perfid al hoardelor germon-fasciste asupra țării noastre a întrerupt vremelnic construcția. Viața de pe platforma de construcție a Palatului Sovietelor s'a stins. Betonistii monteurii, arhitecții, pictorii și inginerii s'au înrolat în Armata Roșie. Însă, activitatea pentru prelucrarea proiectului Palatului Sovietelor nu a încetat nici o clipă. Mulțumită grijei și ajutorului partidului și al guvernului, nu mic colectiv de specialiști și-au continuat cu succes lucrul început.

Proiectul a suferit unele schimbări. Și acest lucru este pe deplin explicabil. Trebuia să se reflecteze în arhitectura sculptura și pictura Palatului Sovietelor, nu numai eroismul războiului civil și al construcției socialismului, ci și eroismul Marelui Război Național.

În locul celor trei corpuri restiunghiulare ale Palatului destul de complicate după configurație, cu un mare număr de unghiuri în variația veche, acum se proiectează două corpuri, simple și clare după contur. Primul din ele, mult mai înalt decât înaintea, cuprinde intrarea principală. În centrul intrării se vor ridica 6 obeliscuri mărețe, construite din porfir. Pe aceste obeliscuri se va săpa textul jurământului făcut de tovarășul Stalin la cel de al doilea Congres al Sovietelor din anul 1924. Al doilea corp rectunghiular al Palatului se proiectează a fi o bază a părții superioare a Palatului și va servi ca o trecere de la partea rectunghiulară la cea circulară. Partea circulară superioară se va compune din trei brăuri de bază, crescând în înălțime.

Primul brâu circular va fi împodobit cu sculpturile eroilor titani, cari întrușipează lupta plină de abnegație a poporului sovietic pentru Patria sa, pentru libertatea și independența ei. Socul cilindric monolit al acestui brâu sculptural, având pe el stemăle Republicilor Unite, va exprima prietenia indestructibilă a popoarelor din URSS, forța și unitatea Statului Sovietic. Brăul va fi situat la o înălțime de 100 metri de nivelul platformei.

Cel de al doilea brâu circular va fi deasemenea împodobit cu piloane și portaluri de geamuri. Prin aceste geamuri va pătrunde lumina naturală în Sala Mare a Palatului.

Cel de al treilea brâu, înconjurat de piloani, va cuprinde Sala Eroilor și a evenimentelor eroice din Războiul național. Acest brâu va consti-

tui baza sculpturii lui Lenin, care va complecta clădirea Palatului.

Palatul Sovietelor va avea 416 metri înălțime. El va întrece renumitul turn Eiffel din Paris și cel mai înalt zgârie-nori din Statele Unite.

Ne dăm toată silința să facem o legătură strânsă între arhitectura Palatului Sovietelor și monumentele arhitectonice din Moscova, splândida arhitectură a turnurilor din Kremlin și alte edificii înalte din capitală.

În Sala mare a Palatului, prevăzută pentru 21.000 de persoane, vor avea loc Adunările populare, congresele și marile sărbătoriri. În Sala mică, prevăzută pentru 6.000 de persoane, vor ține ședințele aleșii poporului — deputații Sovietului Suprem al URSS. În Sala măreață a „recepțiilor guvernului”, prevăzută pentru 2.500 persoane, conducătorii guvernului se vor putea întâlni cu ostașii și ofițerii glorioasei Armate Roșii, cu muncitorii, colhoznicii și cu intelectualii sovietici.

Construirea Palatului Sovietelor prevede lângirea centrului Capitalei, în care se includ Kremlinul, Piața Roșie și o serie de alte piețe. Piața Palatului Sovietelor va constitui un tot comun cu acesta.

La construcția Palatului Sovietelor se vor adopta cele mai noi perfecțiuni ale științei și ale tehnicii. În timpul războiului, inginerii sovietici au asimilat noui metode de sudare a construcțiilor metalice. Această experiență va fi utilizată la construirea Palatului Sovietelor. Se continuă căutarea unor specii mult mai durabile de piatră pentru fațada Palatului. În ateliere speciale se cercetează posibilitatea utilizării diferitelor specii de lemn, se pregătesc modele de obiecte de sticlă, și altele.

Vor trece câțiva ani, și în centrul țării noastre, în Moscova noastră scumpă, se va ridica Palatul Sovietelor, monumentul arhitectonic al măreței epoci a lui Lenin și Stalin.

(„Offpress”)

Vitrina cărții

25 de ani în slujba umanității

Tragedia vieții celor ce nu aud și nu vorbesc

Pentru ca cititorii să fie mai lesne îndrumați în expunerile din broșura cu titlul de mai sus, autorul fost președinte și apoi secretar interpret timp de 15 ani al Societății culturale și de ajutorare a surdo-muților din Moldova de Sus, introduce pe cititor în viața sbuciumată a celor lipsiți de grai și auz făcând apoi și un scurt istoric al acestora.

Prezentată în condițiuni grafice satisfăcătoare lucrarea este menită unui frumos succes mai ales că autorul după cum mărturisește el însuși cu sinceritate nu urmărește nici un beneficiu material, decât doar acela al acoperirii cheltuelilor rezultate cu tipărirea.

Problema de căpetenie pe care și-o pusese autorul spre a o limpezi, este acela de a prezenta pe surdo-muți opiniei publice ca ființe umane ce sunt, înlăturându-se credința greșită a acestora cari îi compar cu anormalii și nu cu infirmii accesibili oricărei educații intelectuale sau profesionale, și ambele laolaltă folosindu-se metodele moderne ale pedagogiei aplicate.

Intr'un cuvânt cartea d-lui Teodot Cernăuțeanu este o pledoarie sinceră îndreptată marelui public care trebuie să-și îndrepte atenția către această categorie destul de numeroasă de buni cetățeni pentru a li se asigura dreptul la o existență mai omenească prin sprijinirea lor directă atât la egalitate în tratament cu ceilalți semenii de-ai lor cât mai ales în materie de pregătire profesională și intelectuală.

Din part-ne, recomandăm călduros această lucrare tuturor acelor care nu pot rămâne insensibili la starea uneori dramatică a acestor categorii de infirmi, mai ales că lucrări în acest domeniu sunt foarte mare.

BANII!...

Cu slova S. Sale, plină de lumină înviorătoare, și de tălc întremător, preotul C. Dron de ani și ani de zile în coloanele diferitelor publicații dă tălmăcire la atâtea și atâtea întrebări pentru care avem o nemăsurată admirație și recunoștință vie. Mai jos, ne facem o deosebită plăcere în a reproduce unul din articolele d-sale de dată recentă din care cititorii noștri vor extrage multe și eterne adevăruri asupra atotputerniciei banului.

Am citit într-un tratat de Economie politică (Jevons) povestirea unei întâmplări foarte instructivă. O cântăreață dela teatrul Lyric din Paris a făcut un turneu artistic prin niște insule depărtate din Oceanul Pacific. În schimbul cântecelor, ea trebuia să primească a treia parte din câștig. La sfârșitul socotelilor se constată că i-a revenit: trei porci, 23 curcani, 44 de pui, cinci mii nucii de cocos, fără a mai socoti o cantitate considerabilă de banane, lămâi și portocale. Făcându-și o socoteală după piața Parisului, cântăreața constată că acest câștig i-ar fi adus 4000 franci, ceea ce ar fi fost acolo și atunci o excelentă afacere. Cum însă în aceste insule nu circulau banii, ci numai schimbul în natură, cântăreața noastră, neavând ce face cu atâtea marfă, a trebuit să arunce o bună parte din câștig la porci și la păsări.

În același tratat citim că scriitorul Wallace, cutreerând insulele Marelui Ocean, era nevoit de multe ori să rămână flămând de oarece nu putea căpăta alimente decât în schimbul altor obiecte pe care dacă nu le avea, târgul rămânea nefăcut. „Obșnuți din frageda copilărie cu banii — zice autorul tratatului — noi nu avem conștiința serviciului de neprețuit pe care ei ni-l aduc. „Așa dar banii îndeplinesc o funcțiune de neprețuit”.

Și totuși acest mijloc de înlesnire a legăturilor dintre oameni, este cel mai blestemat dintre toate. Noi numim banii „ochiul dracului”. Această calificare se găsește la toate popoarele. Probabil la ea s'a gândit Papini când, în celebra sa istorie despre „Viața lui Iisus”, numește banul „spurcătura dracului” și „cea mai înspăimântătoare născocire din câte a născocit omul”. Iar într-o scriere de povesti din Podlachiea, culese de Maria Kasterska, am citit o foarte frumoasă legendă care sintetizează rolul blestemat al banilor în omenire. Povestea spune că la începutul lumii un inger și un diavol au aruncat de sus, în lume, darurile lor. De câte ori diavolul arunca ceva rău și stricator, de atâtea ori ingerul trimetea ceva care nimicea uneltirea diavolului. Dar la un moment diavolul, cu un zămbet răutăcios, scoase din faldurile hainei sale un obiect mic și lucios și-l aruncă în lume, zicând triumfător: „Iată!... „Atunci — spune povestea — ingerul văzu la lumina pârjolului, fețe care nu mai aveau nimic omenesc, ființe care se sugrumau și se uicideau între ele, pentru a-și smulge bucășica de aur rotundă și lucitoare. Peste tot era atâtea durere și mișelie încât ingerul fu silit să zboare înapoi, departe în cer”.

Deși aceasta e o poveste, ea cuprinde, ca orice poveste, un dram din înțelepciunea omenescă verificată de atunzul veacurilor de necazurile și experiența popoarelor.

Se pune așa dar următoarea întrebare: sunt banii un lucru „de neprețuit”, sau „născocirea cea mai înspăimântătoare din câte a născocit omul”?

Ceea ce produce confuziune, neînțelegere și în cele din urmă nenorocire, întâi pe plan individual și apoi pe cel obștesc, este că noi amestecăm foarte adeseori și transformăm mijloacele în scopuri. Banul nu este un scop în sine, ci un mijloc pentru a-ajungerea scopului. El este o unitate de măsură a valorilor, un mijloc care înlesnește schimbul, iar schimbul este o necesitate de neînlăturat a vieții. Oamenii s'au slujit în antichitatea depărtată ca mijloace de schimb, utilizând: piesele când erau vânători, animalele (boul) când erau păstori, grâul sau alte produse, când au devenit agricultori; iar când datorită propășirii obștești, legăturile dintre oameni s'au înmulțit și s'au complicat, a trebuit să se găsească un mijloc nou și lesnicios, coresponsuzător ritmului nou al vieții, și astfel s'a născocit moneda — BANII. Fără ei nici una din laturile vieții n'ar pu-

tea propăși fiindcă aceste laturi sunt strâns legate între ele și fiindcă banii înlesnesc schimbul valorilor de pe toate laturile și în toate sensurile. Când un om adună bani pe căi cinstită și pentru a-și satisface nevoile trupești sau spirituale și pentru a propăși în virtute, el face un lucru necesar, util și legitim. Când însă îi adună pe căi indeonice și cu scopul de a-și satisface poftă nelegitimă sau de dreptul primejdioasă lui și societății în care trăiește, el săvârșește un abuz. Deci atenție la scop, pentru că mijlocul să nu ajungă „o născocire înspăimântătoare”.

Evangelhia sintetizează strălucit acest chip de a înțelege rostul banilor, în sfatul pe care ni-l dă Mântuitorul, de a nu aduna comori pe pământ unde molile și rugina le strică și unde furii le sapă și le fură ei în cer unde nici molile, nici rugina nu le strică și unde furii nu le sapă, nici le fură. (Matei VI, 14—21). În cer? Aceasta însemnează scopuri înalte, motive utile și legitime, răvniri spirituale. Deci nu bani pentru bani, ci mijloc de a întări viața prin virtute și a curăți de surburile pe care în mod fatal le lasă în noi lupta cu forțele materiale care condiționează viața. Mijloc și scop, iată cele două noțiuni pe care omul nu trebuie să le confunde, iată piatra de încercare a sufletului omenesc. De bună seamă, deosebirea nu e ușoară, deoarece ispitele lumii rădăcesc mintea și incurcă drumurile. Dar tocmai aci stă vrednicia omului; în puterea și iscusința de a alege și a urma ceea ce este statornic și ziditor, lepădând ceea ce este vremelnic și primejdios.

Deci, comoară, în cer nu pe pământ, virtute, economie trufie și desfrâu.

HAZURI

JUMATATE

— Ascultă dragă ce-ți spun eu: din ce spun femeile, să crezi numai jumătate!

— De acord, dar care jumătate?

NU E EA

— Allo! D. Popescu? Aici comisarul! Domnule, v'am găsit soția!

— Soția?

— Da! N'ați reclamat dv. că v'ați pierdut soția?

— Sigur! Și ce-a zis când ați găsit-o?

— Nimic!

— Nimic? Iertați-mă dar dacă n'a zis nimic, nu-i soția mea!

LA TRIBUNAL

— Acuzat, recunoști că ai dat în reclamant cu o sticlă plină?

— Recunosc!

— D-ta știi că puteai să-l rănești?

— Nu cred, domnule judecător!

— Cum!

— Da, domnule judecător! Era un vin de Drăgășani, din 1900!

— Ei și?

— Vinul de Drăgășani nu poate face rău niciodată.

MINCINOASA

— Am fost la ghicitoare! Și mi-a spus că-mi voi înșela bărbatul cu trei din cei mai buni prieteni ai lui!

— Ei și?

— Păi minte cu nerușinare! Căci bărbatul meu n'are decât doi prieteni buni.

DE-ALE COPIILOR

— Puiule! Am să te trag de urechi! Iar ai băut strop!

— Nu, mamă, n'am băut eu!

— Atunci cine l-a băut?

— Un biscuit!

— Da? Și unde-i biscuitul?

— L-am mâncat ca să-l pedepsesc!

CUM E MAI RAU

— Ce-ai dragă azi? Parcă nu ești în apele tale!

— Sunt tare nenorocită!

— Ei asta-i! De ce?

— Fiindcă nu mă iubește nimeni!

— Așa? Dar ești măritată și parcă ai și-un prieten!

— Tocmai d'ia sunt nenorocită! Se lasă fiecare cu nădejdea în celălalt.

Istambul, — cetatea cu fortificații milenare

Călătorul care vine dinspre mare este întâmpinat la Istanbul de minaretele și cupolele moscheelor reședinței de odinioară a califilor. Cu totul alta este impresia celui care se apropie de orașul sultanilor cu trenul: primul lucru care se o feră ochiului sunt zidurile masive și turnurile lui, care au trăit vremuri de strălucire evocând o istorie multimilenară.

La Yedi-kulé — Șapte Turnuri — trenul se oprește pentru prima oară pe pământul Istanbulului, chiar lângă turnurile și bastioanele înălțate aici la capătul șoselei care străbatea Tracia pentru a ajunge la vechiul Bizanț, șosea de mare importanță militară pe vremuri. Nu numai partea dinspre uscat, ci și aceea dinspre Bosfor respectiv țărmul Mării Marmara și dealungul Cornului de Aur, erau inconjurate cu ziduri de apărare. Ziduri care se întind pe 20 de kilometri în jurul orașului, având 100 de turnuri puternice și 50 de porți, cea mai mare parte spre uscat.

Zidul, care se întinde dela Marea Marmara până la Cornul de Aur, a fost înălțat de împăratul bizantin Theodosius II în anul 413, și abia în anul 1453, a putut fi trecut de armatele sultanului Mehmed II Fatih, Cuceritorul.

Chiar pentru noțiunile moderne despre construcții, aceste fortificații erau aproape invulnerabile. Dacă ele au căzut totuși în fața asaltului osmanlailor, acest eveniment de atâtea importanță istorică nu trebuie privit numai ca rezultatul eforturilor militare, ci mai degrabă ca efect al unor fenomene de uzură istorică: vremea metropolei răsaritene a Bizanțului trecuse, Imperiul bizantin era putred și a trebuit să în-

genunchieze sub forța fanăra a musulmanilor, poporul care abia atunci începea să-și scrie războinica istorie. Un imperiu era înlocuit cu altul.

Astăzi, paralel cu fortificațiile merge o stradă liniștită, cu câteva cafenele, cu câteva cimitire dealungul ei, iar spectacolul impunătoarelor fortărețe este mai degrabă pașnic. Partea cea mai impresionantă a sistemului de fortificații o constituie Yedi-kulé, castelul celor Șapte Turnuri, de pe țărmul Mării Marmara, care nu a fost construit numai pentru apărare, ci totodată pentru a ține sub aripa lui așa numita Poartă de Aur, un arc de triumf ca în vechea Romă, prin care împărații bizantini intrau în oraș când se înapoiau biruitoari din războaie. În fața acestei Porți de Aur se ridicase un arc de triumf mai mic, împodobit pe ambele picioare cu reliefuri reprezentând scene din antichitatea greacă.

După cucerirea Constantinopolului de către turci s'au mai adăugat și alte construcții castelului celor Șapte Turnuri. Locurile au căpătat o utilizare foarte profană, fiind transformate în închisoare de stat. Multe personalități de seamă, miniștri, ambasadori străini și chiar sultani au fost închiși aici.

Așa s'a făcut că în curând au început să circule numeroase legende despre acest castel și turnurile lui.

Între timp lucrurile s'au schimbat. Poarta de Aur, prin care intrau împărații bizantini victorioși, a fost zidită și închisă. Dar de pe culmile zidurilor și din vârful turnurilor străvechi privește totodată spre trecut și spre viitor o istorie de mai multe ori milenară.

Orașul cu surâsul înghețat

Umorul vienez a lansat, încă în timpul primului război mondial, butada: „Situația este desigur disperată, dar nu e încă gravă”. Ceva din această atitudine mai supraviețuiește și azi în orașul frigului și al foametei.

Ea denotă o anumită iresponsabilitate și ar fi timpul ca vienezii să-și dea seama că iresponsabilitatea lor a fost una din cauzele calamității care s'a abătut asupra lor, dar ea denotă și un panas care le prinde bine fiindcă vienezi au nevoie de mult curaj pentru a înfrunța privațiunile acestei ierni.

Ofițerii din administrația militară aliați se plâng uneori de inerția funcționarilor austriaci, însă nu se poate lucra prea mult stând în birouri încălzite, cu geamurile sparte, cu degetele înghețate de frig. Rațiile zilnice de alimente sunt foarte reduse, aproape un sfert din ceea ce consumă un londonez. Cu toate acestea administrația funcționează, în ciuda acestor impedimente fizice și a dificultății de a servi patru stăpâni cari vorbesc limbi diferite, au orarii diferite și adesea nu se înțeleg nici între ei. Nu sunt patru zone aliate la Viena: ei zece: patru în centru, dar încă două rusești, două engleze, una franceză și una americană la periferii; și este spre cinstea militarilor, cel puțin acelor din gradele inferioare, că au izbutit să colaboreze amical în această harababură. Unul din aspectele cele mai surprinzătoare este acela al unei patrulare de poliție militară, în care toate cele patru națiuni sunt reprezentate, întreținând o conversație animată unii cu alții. Limba de care se servește rămasă un mister.

Cetățenii Vienei cari au cea mai solidă tradiție de bune maniere dintre toate populațiile orașenești din lume, s'au adaptat prezenței trupelor străine și le tratează cu respect, însă nu cu servilitatea pe care o arată

germanii, iar trupele îi respectă la rândul lor.

Există și la Viena o bursă neagră, însă mai restrânsă decât în alte orașe europene. Cu bani nu se poate cumpăra aproape nimic. În schimb pentru o manta de ploaie și câteva batoane de ciocolată se poate cumpăra un mare piano de concert.

Dacă unanimitatea de acțiune este uneori mai puțin pronunțată între ofițerii superiori aliați decât între subalternii lor, în schimb relațiile mondene sunt foarte dezvoltate. Recepții „quadripartite” sunt foarte frecvente. Francezii au bine înțeles mănecarea cea mai bună, rușii băuturile cele mai numeroase, americanii sălile cele mai încălzite și englezii cadrul incomparabil al Castelului Schoenbrunn. O bombă a deteriorat grav sala de baî a Castelului, dar mulțimea în uniforme și manierele ei foarte „secolul al 20-lea” sunt parcă o ofensă mai mare pentru plafonul ei încântător și panourile ei albe și aurii.

Este desigur admirabil că vienezii își mențin, cu mijloace atât de reduse, activitatea muzicală și dramatică la un nivel așa de înalt.

Observatorul străin simte un nod în gât când știe că după reprezentări, artiștii și spectatori se întorc în căminurile lor înghețate și se culcă fără a fi mâncat.

Dar reversul medaliei este nepuțința vienezilor de a-și da seama că prin indolența lor, au participat la marea crimă germană. Au privit prea multă vreme istoria ca ceva ce li se întâmplă, și nu se gândeau că ar fi putut ei înșiși contribui a o forma. Viena a fost politicoasă. Parisul e Viena a încercat să reziste. A acceptat, mai puțin politicos dar Parisul nu acceptă. Parisul ridică baricade. Viena care a învățat mult dela Paris, mai are însă mult de învățat dela el.

(Din PICTURE POST)

Rănilor și îngrijirea lor

Dacă rana este mare sau adâncă, atunci trebuie neapărat să se arate doctorului, că numai el știe dacă rana prezintă pericol și dacă se poate căuta acasă sau la spital.

Dacă rana este mică și nu prezintă un pericol atunci se poate îngriji și acasă.

Vă vom vorbi de rănilor mici, de cele ce nu cer căutare spitalicească.

Care din noi nu se rănește la mână sau la picior în exercitarea fie a îndeleșniciei de toate zilele, fie dintr-o întâmplare?

Care copil nu vine acasă cu un genunchi juit, cu o tăietură la deget, cu fruntea lovită sau sgârbiată?

Dacă vă gândiți puțin la cele ce suntem pe cale să vă spunem, imediat vă veți aminti denumirile rănilor pe cari le-ați avut în copilărie și ale căror urme se mai văd și azi pe piele și vă veți mai aduce aminte și de alte răni mai proaspete, făcute nu din joacă, nici din suitul în pomi după fructe sau după cuiburi, ci din cauze serioase — și tare vă veți mira dacă o să vă gândiți mai bine, cum de unele din ele s'au vindecat.

Ce se face, la noi, la țară, când este vorba de o rană?

Nimic din cele ce trebuie. Nu se ia nici o măsură de antiseptie.

Dar, mai întâi, știți ce este antiseptia?

Antiseptia înseamnă dezinfectarea unei răni, adică luarea de măsuri de a îndepărta microbii cari s'ar depune pe rană producând o infecție, în organism.

Când cineva are o rană, în cel mai bun caz i se leagă rana cu o cârpă mai mult sau mai puțin curată.

De cele mai multe ori învățătura populară sfătuiește ca pe rană să se pună sare.

Pentru ce?

Nimeni nu știe. Putem spune, însă, că punerea de sare aduce oare care serviciu.

De multe ori învățătura populară sfătuiește să se pună pe rană răsătură de curea, după partea nelucioasă a curelei.

Un pic de adevăr științific ar fi în acest tratament, dar numai un pic: taninul, argăseala, din piele ar lucra ca un astringent și ar folosi, întru câtva, a opri sângele — dar cât praf, câți microbi, câte necurătenii, câte murdării nu sunt pe o curea mai ales pe partea ei nelustruită!

Odată cu răsătura de curea se mai pune pe rană și o întreagă colecție de necurătenii și de microbi din care cauză foarte multe din rănilor tratate astfel în multă vreme până să se vindece. Ba de foarte multe ori asemenea răni supurează, fac materie, cum se zice popular.

Nu trebuie să punem pe o rană, ori care ar fi ea, nimic din leacurile ce se întrebuințează în popor: nici curea rară, nici funingine, nici cărbune pisat, nici ață de păiajen. Toate acestea sunt pline de necurătenii și de microbi.

Cel mai bun și cel mai sigur tratament al rănilor este apa fiartă, în care am pus o lingură de sare, apoi răcită.

Cu acest lichid să spălăm rana de mai multe ori pe zi și să o acoperim, să o legăm, cu o cârpă curată, spălată cu apă multă și cu săpun.

În unele localități dela țară, în localitățile Căminelor culturale și în unele cancelarii ale școlilor, se găsește tinctură de iod.

Tinctura de iod este un foarte bun dezinfectant, cu care putem da pe rană, cu foarte bune rezultate. Atât iodul, cât și spiritul care formează tinctura sunt dezinfectante puternice.

O rană dacă nu este bine îngrijită se poate infecta foarte ușor.

Știți cum arată o rană infectată?

De jur împrejurul răni pielea se roșește, se umflă, iar din rană începe să curgă materie.

Asta înseamnă că rana s'a infectat, adică, în ea au pătruns microbi, cari la început produc numai o infecție locală, ce se arată prin apariția de materie — **supurație**, cum se numește în știință — dar după un oarecare timp infecția va pătrunde adânc în organism și atunci se vor produce complicații serioase, cari vor pune viața în primejdie.

Este obiceiul la țară, ca pe răni să se pună foaie de patlagină.

Foarte prost, foarte rău obicei, și chiar foarte periculos.

Lumea dela țară, și mai ales babele, spun că patlagina **trage** răul din rană pentru că produce **supurație**, sau **puroi**, sau **materie** cum se zice în popor.

Lucrul este foarte greșit. Cum spuserăm adineauri, când apare puroiul pe o rană nu înseamnă ceva bun, ci din contra înseamnă că rana s'a infectat, înseamnă că au pătruns acolo microbi cari otrăvesc organismul. Foaia de patlagină infectează rana, pentru că este păroasă și aspră și pe ea se așează praf, gunoale, microbi, în fine o mulțime de necurătenii cari produc infecția, ce se manifestează prin scurgerea purulentă.

Nu, nu, nu; foaia de patlagină, și toate leacurile băbești cari **„trag”** sunt dăunătoare sănătății, sunt mijloace de propagare a infecției.

O rană trebuie să fie fără microbi, fără puroi, fără supurație, curată.

Dacă însă, dintr-o cauză sau alta, o rană a făcut puroi, trebuie să-l combatem imediat cu mijloace antiseptice tari, și cel mai bun antiseptic este **creolina**.

Ar fi bine ca în fiecare casă să se găsească o sticlă cu 50 de grame de creolină, din care, când voim să facem o dezinfectare a unei răni, să punem o linguriță într'un pahar cu apă. Apa se face albicioasă. Acest lichid este un dezinfectant foarte puternic. Cu el să ne spălăm ușurel rana și în urmă să ne legăm cu o cârpă curată, uscată.

Dați năibii și patlagina și ceapa coaptă și casa de păiajen și toate prostiile băbești cari produc infecții, cari produc puroi! Întrebați medicul și până atunci, spălați-vă rana cu creolină, așa cum spuserăm mai sus.

Am auzit că uneori, unele răni, mai ales cele ce sunt aproape de ochi, se spală cu... urină!!!

Aceasta este o sălbăticie fără seamă, demnă de negrii din mijlocul Africei, — afirmă d. dr. P. Robescu, de unde spicuim cele de față.

Auzi!... Să te speli la ochi cu acel lichid ce se leapădă din organism ca ceva ce este netrebuincios și murdar, plin de substanțe otrăvicioase și necurate!... Cui i-o fi trecut prin minte asemenea barbarie?

Parcă am trăi în țara hunilor și a tătarilor de acum o mie de ani!...

Avem la îndemână medici cu carte, medici care și-au tocit coatele și pantalonii pe băncile școlilor și ale universităților învățând, cari vin la țară, între noi, dornici de a ajuta poporul și dornici de a-l învăța cum este bine! Întrebați-i, oameni buni și urmați-le sfaturile! Este pentru binele vostru, pentru binele familiei voastre, pentru binele Neamului.

Fiindcă era major

Iar o făcuse Nae. Se îmbătase, vorba românului, ca un ala... Și — ca de obicei, — pornise pe șapte cărări spre casă. Se mai restise el la vreo câteva garduri, se mai lovise de câțiva stâlpi de telefon, căzu într-o groapă, din care ieși ca vai de lume, în patru labe și ajunse aproape de casă.

Când să intre pe stradă, chiar la colț, unul dădu buzna peste el și-l făcu grămadă.

— Ești nebun mă? Nu vezi, să-ri-ți-ar ochii?

Cetățeanul care-l trântise jos se aplecă să-l ridice.

— Iartă-mă, domnule, n'am vrut să te trântesc! Inșă nu știam că ești d-ta la colț.

— Sigur că-ți convine, șefule! Dai peste om, îi rupi jungbietura, îl ridici de jos și-apoi îi spui un „iartă-mă” și ai scăpat!...

Eram grăbit!...

— Dumneata nu... nu știi că graba strică treaba?

— Ia te uită! Tu ești mă Năică?

— Io sânt mă! Dar cine ești tu?

— Mache!

— Mache? Care Mache?

— Prietenul tău...

— Hai să trăiești, mă!

— Bine mă Năică, se poate? Că după tine veneam! Nu ți-eruşine, mă? Parcă era vorba că te-ai lăsat de băutură...

— Păi eu m'am lăsat, neică! M'am lăsat!...

— Cum? Teai lăsat?

— Păi sigur! Da' nu s'a lăsat ea de mine!...

— Eu nu știu ce fel de oameni sunteți! Cum Dumnezeu de vă place alcoolul?...

— Da' eu... pardon... n'am băut alcool... Am băut vin!

— Da' vinul ce-i?

— Nu știu... Vin...

— Cum beți mă, că are așa de prost gust... Uite, un învățat mare, ca să dovedească că alcoolul nu e bun și n'are un gust firesc, a pus un măgar în fața a două găleți: una cu alcool și alta cu apă. Din care crezi tu că a băut?

— Eu?

— Nu tu, mă! Că tu nu ești măgar! El! Măgarul!...

— Așa da! Păi... din cea de apă!

— Bravo! Așa e! Dar de ce?

— Dece? Fiindcă era măgar! Ce vrei să faci altceva un măgar?

O moțiune votată de Soc. surdo-muților din România

Membri societății surdo-muților din România strânsi în adunare generală pentru a discuta situația și problema celor peste 28.000 de suflete năpăstuite de surdo-muți din țara românească, azi 24 Februarie 1945 ne luăm angajamentul și votăm punctele:

1. Cerem din partea guvernului democratic românesc o mai vigilentă grijă și protecție pentru lumea surdo-muților, făcând posibilitatea îmbunătățirii stărei lor care să-i ocrotească.

2. O mai bună înțelegere între Societățile de surdo-muți din România, eliminând certurile și intrigile între ei și colaborând în spiritul umanității.

3. Cerem Ministerului Sănătății a interveni la Guvernul democratic românesc pentru un cămin al surdo-muților sau în orice caz a pune la dispoziția societății o sală mai spațioasă și igienică.

4. Cerem tuturor surdo-muților o colaborare sinceră și desinteresată, făcând zid în jurul societății pentru ameliorarea situației.

5. Ținerea la o dată apropiată a Congresului surdo-muților din România și țărilor vecine pentru o mai bună situație a surdo-muților.

6. Cerem sprijinul autorităților pentru stăpîirea vagabondajului, cerșetoria și jocurilor vicioase ale surdo-muților și a îndruma pe interesați acolo unde le este locul: MUNCA.

7. Cerem crearea unei mici poliți a surdo-muților pentru controlul surdo-muților, avându-se în vedere că autoritățile și forțele publice nu se înțeleg cu vocabularul surdo-muților.

Ținem și pe această cale, să aducem cele mai călduroase mulțumiri d-lui George G. Profiriu, care prin contribuția d-sale la această gazetă și prin cuvintele de încurajare adresate nouă cu ocazia aniversării împlinirii a XIV ani de existență a „Răsăritului nostru”, se face vrednic de a fi enumerat printre cei mai apropiați și devotați prieteni ai noștri și a-i cauzei pentru care luptăm.

Societatea surdo-muților „Dunărea de jos“

La 25 Martie 1945 a luat ființă „Dunărea de Jos” cu sediul în o nouă societate de surdo-muți: Galați, str. Balaban 10.

Noua societate are statutul de lege personală și are ca scop ajutorarea în bani sau alimente a membrilor săi.

Comitetul de conducere și consiliul de administrație este recrutat și format dintre membri prin vot secret.

În decursul acestui an soc. a realizat următoarele:

1. Destinderea culturii între surdo-muți analfabeți.

2. Strângerea legăturilor de prietenie cu surdo-muți din județele apropiate de Covurlui.

3. Înființarea unui club sportiv „Dunărea” pentru educația fizică a tineretului surdo-mut.

4. Înființarea unui Economat care a ajutat mult pe membrii cu lemne de foc, făină, mălai, fasole, cartofi, mezeluri, pește, precum și toate celelalte alimente strict necesare.

Soc. are program fixat Joia și Duminicile la care membrii vin cât mai regulat.

În ședință se discută numai chestiuni privitor la îmbunătățirea bunului mers al societății.

Parte din membrii sunt înscrși în Sindicat și în partide politice.

Consiliul se compune din d-nii Alex. Ungureanu, președinte; Const. Petrescu, vice-președinte; Adrian Dumitrescu, secretar și interpret; Aron Iaslovici, casier; N. Radu, consilier; Leonida-Stoianu, cons.; Gălbeneț Gh., consilier; Traian Staicu, cenzor; N. Haralambie, cenzor;

Delegați din provincie: Brăila, Simion Rădoi; Tecuci, Neculai Gălbeneț; Putna, Avram Alexandru; Tutova, Avram Gheorghiu.